

کارل ساکنان ، فضانورد و دانشمند علوم فضایی آمریکایی ، کتابی با عنوان «وویجر» نوشته است. در قسمتی از این کتاب چنین می خوانیم:

دوباره به این نقطه [کره زمین] نگاه کنید. همین جاست. خانه اینجاست. ما اینجاییم. تمام کسانی که دوستشان دارید، تمام کسانی که می شناسید، تمام کسانی که تا به حال چیزی در موردشان شنیده اید، تمام کسانی که وجود داشته اند، زندگی شان را در اینجا سپری کرده اند. برآیند تمام خوشی ها و رنج های ما در همین نقطه جمع شده است...

هزاران مذهب، ایدئولوژی و دکتربین اقتصادی که آفرینندگانشان از صحت آنها کاملاً مطمئن بوده اند، تمامی شکارچیان و صیادان، تمامی قهرمانان و بزدلان، تمامی آفرینندگان و ویران کنندگان تمدن، تمامی پادشاهان و رعایا، تمامی زوج های جوان عاشق، تمامی پدران و مادران، کودکان امیدوار، مخترعان و مکتشفان، تمامی معلمان اخلاق، تمامی سیاستمداران فاسد، تمامی «ابرستاره ها»، تمامی رهبران کبیر، تمامی قدیسان و گناهکاران در تاریخ گونه ما، آنجا زیسته اند.

در این ذره غبار که در فضای بیکران در مقابل اشعه خورشید شناور است، زمین ذره ای خرد در مقابل عظمت جهان است. به رودهای خون که توسط امپراطوران و ژنرال ها بر زمین جاری شده، المته با عظمت و فاتحانه، بیندیشید. این خونریزان، اربابان لحظاتی از قسمت کوچکی از این نقطه بوده اند. به بی رحمی های بی پایانی که ساکنان گوشه ای از این نقطه، توسط ساکنان گوشه دیگر (که از این فاصله نمی توان آنها را از هم باز شناخت) متحمل شده اند، بیندیشید. چقدر ایمان به کشتن یکدیگر مشتاقند؟ چقدر با حرارت از یکدیگر متنفرند؟

تمامی شکوه و جلال ما، تمامی حس خود مهم بینی بی پایان ما، توهم این که ما دارای موقعیتی ممتاز در پهنه گیتی هستیم، به واسطه این عکس (کره زمین) به چالش کشیده می شود.

سیاره ما لکه ای گم شده در تاریکی کهکشانشماست. در این تیرگی و عظمت بی پایان، هیچ نشانه ای از این که کمکی از کره ای دیگر می رسد تا ما را از شر خودمان در امان نگاه دارد، دیده نمی شود.

زمین تنها جای شناخته شده است که قابلیت زیست دارد. هیچ جایی نیست، حداقل در آینده نزدیک که گونه بشر بتواند به آنجا مهاجرت کند. مشاهدات بله، استقرار هنوز نه.

خوشتان بیاید یا نه، زمین تنها جایی است که می توانیم روی پایمان بایستیم. گفته شده که فضانوردی تجربه ای است
شخصیت ساز که فرد را فروتن می سازد.

شاید هیچ تصویری بهتر از این، غرور ابلهانه و نابخردانه، نوع بشر را در دنیای کوچکش به نمایش نگذارد. برای من این
تصویر (کهکشانی)، تأکیدی است بر مسئولیت ما در جهت برخورد مهربانانه تر ما با یکدیگر و سعی در گرمی داشتن و حفظ
کردن این نقطه آبی کمربند (کره زمین). تنها خانه ای که تاکنون شناخته ایم.